

**ԱՄԵՆ. Տ. ՇՆՈՐՀՔ ՊԱՏՐԻԱՐՔԻ
ՍԱՀՈՒԱՆ-ԱՌԻԹՈՎ**

Խոր ցաւով համակուեցանք Ամենասպատիւ Տ. Շնորհք Պատրիարքի մայուան բօժին ի լուրս Անժամանակ մահ մը մասնաւոնդ այս օրերուն, երբ այս քան նօսորացած են շարքերը մեր Եկեղեցւոյ արժեռոր եկեղեցականներուն:

Երեք առիթներով մենք անձնապէս եղանք վկան շատ նուիրեալ Հայ եկեղեցականի վայել իր գործելաւկերպին և ծառայութեան, որ ի յայտ թերաւ հանգուցեալ Ա. Պատրիարքը իր հոգեսորական ծառայութեան օրերուն, մասնաւորաբար Սուրբ Երուսաղէմի մէջ:

Առոնցմէ առաջինը իր ծառայութեան շրջանն է որպէս Տեսուչ Ա. Յակոբիանց Տպարանի, ուր մենք ալ կը պաշտօնավարէինք որպէս օգնական Տեսչի: Հոգին և մտքի մեծութիւն եղող մեծանուն Պատրիարքներու ղեկավարութեան տակ այդ օրերուն Ա. Յակոբիանց վանական մեր Տպարանը իր գործունէութեան ընթացքին նախապատօւթիւնը կու տար լոյս աշխարհ թերելու և տպագրելու այնպիսի հատորներ, որոնք ըլլային աչքառու նպաստ մեր ազգային ու եկեղեցական մշակոյթին, մեր Եկեղեցւոյ ծիսական մշակոյթին: Նիւթապաշտ, վաճառականական, չահարեր գործերու հետաքրքրութիւնը քովածի, կրօնական իրավունքին է որ կը ծառայէր: Օրուան Տեսուչ Տ. Շնորհք Վրդ. ի ծառայութիւնը այս տեսակէտէն կ'արժենորէր խորապէս ամէն տարի նըւազագոյն տասնեակ մը հատորներու տպագրութեամբ: Առաւել, իր ջանքերով կը հաստատուէր կարգ ու կանոն տպարանէն ներս, մասնաւորաբար կը դասաւորուէր գրատունը, կը հրաւիրուէր տնտեսագէտ ու վկայեալ հաշուեապան Պր. Եղանակ Խնտութեանը, որ արդիոկան կանոնաւորութեամբ կ'օժտէր Տպարանի հաշուեական դրութիւնը, տոմարները, գրոց և տպա-

գրական պիտոյքներու մթերանոցը, որով Տպարանը կը վերածուէր հոգեսոր ու ազգային հետաքրքրութիւններով գործոն մեղաւանցի մը:

Երկրորդ առիթը որ ունեցանք ըլլաւու հետը հանգուցեալ Պատրիարքին իր Հուսարարապետութեան շրջանն էր Հայ Երուսաղէմէն ներս, 1957-1960 թաւականներուն, ուր մենք գարձեալ հանդիպացանք մօտիկ գործակից մը իրեն իրեւ դանձատան Յանձնախումբի անդամ, իբրև տեղւոյն վանական պայմաններուն ծանօթ Միաբանը Ս. Աթոռին:

Ան եղաւ խորապէս նախանձախնդիր, նույիրումով ու գործով լեցուն Լուսարարապետը մեր մէր Ա. Յակոբի այցելէր Երուսաղէմի հայապատկան Սրբավայրերը որոնց արարողական կանոնաւորութեան սրտագին հետամտողն էր: Այդ սրբու Ս. Տիգեաց յատուկ գոյավիճակին (Status Quo) խստութիւնը արգելք մը չէր իրեն համար, որպէսպի նորոգութեան և բարեփոխութեան ենթարկէ Բեթղեհէմի Սուրբ Մննդեան Տաճարին կահոյքն ու սրբանակարները, որոնց նորոգութեան համար ի սպաս գրաւ անձնապէս իր նկարիչի շնորհներու: Նոյն բարեկարգութիւնները կատարուեցան Ա. Յարութեան Տաճարէն ներս: Խակ ձմեռնային ջրհեղեղներէն աւերուած Գեթսեմանի Ս. Աստուածամօք Գերեզմանի Տաճարին վերյարդարումին և արարողութեանց վերսկսման գործին մէջ բերաւ: Իր գրական գործակցութիւնը, նոյնիսկ ի հեռուկս մեր վանական կազմի շարք մը իշխանաւորներուն, որոնք գրիւանագիտական մտահոգութիւններով տարուած, կ'ուղէին ձգձգել Ա. Աստուածամօք Տաճարի վերյարդարման գործը, ինչ որ վատոնք մըն էր մեր իրաւական գոյավիճակին համար:

Երրեւ Լուսարարապետ Ս. Աթոռայ, եղաւ աւանդապահ, հոգեսէր և մեր արարողութեանց կանոնաւորութեան և պաշտօներէն իրագործումին նախանձախնդիր պաշտօնեան: Մեր Եկեղեցւոյ գանձատան մեծարժէք սպասներուն, զգեստուց և գանձատունէն ներս գտնուող ծիսական ձեռագիրներու աննահանջ և արթուն պահակը:

Վանական հակամարտութեանց յիրիւրանքներ էին միայն ու միայն այն գըրպարտութիւնները, որոնք յետագային շրջան ըրին իր և Տ. Սուրէն Արքակոբէմաննեանի մասին, երբ Հայ մամուլի հրապարակը ողղովացաւ Լուտոնի Սոթպի վաճառատան մէջ վաճառքի դրուած Հայ ձեռագիրներու կազմակցութեամբ։ Եթիւրանքները մարդոց՝ որոնք 1962-1972 մէր Գանձատան պահպանութիւնը ենթարկեցին անկերպարան կացութեան մը։

Դժբախտաբար մէր վանական ներքին վէճերն ու անհամաձայնութիւնները տիսւր վերջակէտ մը դրին նուիրեալ և զիտակից Լուսարարապետի իր պաշտօնավարութեան և իրեն համար բացին կ. Պոլսոյ Պատրիարքութեան ասպարէզը։

Ազգային և հոգեոր իր նուիրեալ ծառայութեան դրական ուրիշ մէկ ապացոյցը եղաւ իր պաշտօնավարութիւնը որպէս Պատրիարք կոստանդնուպոլսոյ։ Հերոսական նուիրումով մը ան, հակառակ տիրող քաղաքական ոչքիմին, իր հայրական սիրոյն, խնամքին և հոգածութեան առարկան ըրաւ մինչև հեռաւոր, բռնագրաւել հայկական գաւառներու աւերակեալ վանքերն ու եկեղեցիները, գաւառներուն մէջ ազգային ու հոգեոր ներշընչումէն զերծ մեացած ու վայրավատին ցրուած մէր ժողովուրդին զաւակները, որոնց բոլորին անձամբ տարաւ Ա. Հազորդութեան ու Հայ Միւռոնին շնորհն ու հոգեկան զօրութիւնը ու ձեռագիրներու վաճառքով զրպարտուած այս մեծ եկեղեցականը այդ օրերուն յատկապէս եղաւ Հայ ձեռագիրներու հաւաքողն ու ամրարողը ազգային ապահով հաստատութիւններու մէջ, որոնց վկան եղած ենք մենք անձնապէս, և որոնց մանրամասնութիւնները կարելի չէ տռայժմ լոյս աշխարհ բերել, քաղաքական առեալ պայմաններուն մէջ։

Մենք ունինք միայն աղօթք և խունկ Հայ Եկեղեցւոյ նուիրեալ և անձնգիր հոգեորականի յիշատակին ու ցաւը, միայն խորունկ ցաւը իր անժամանակ և արկածահար մահուան։

Կիիրել ԵՊՍ. ԳԱԲԻԿԵԱՆ

ԵՆՈՐՅԱԼԻ ՊԱՏՐԻԱՐՔԸ

ԵՊՈՎԱՐԱԿԱՆ ՊԱՏՐԻԱՐՔԸ

Մինչ կը սգայինք անակնկու մահը Ա. Աթոռոյս Ամեն։ Տ. Եղիշէ Պատրիարքին, Ա. Էջմիածնէն կը հասնէր հեռագիր մը, որ կը գումարէր նոյնքան անակնկու և ցաւալի - մահը Թրքահայոց Ամեն։ Տ. Շնորհք Պատրիարքին։

Արդարե, կ. Պոլսոյ պատմական Ա. թռուին Գանակուլը մահը կը դիմաւորէր Չորեքարթի, 7 Մարտին, Եղիշէ Սրբազնի մահէն 34 օրեր ետք միտայն, Մայր Հայրենիքի մէջ, գլորելով Մայր Աթոռոյ Վեհարանի սանդուխներէն։ Սրբազնէ իր յաճախակի այցելութիւններէն մին էր որ կու տար հայրենի երկրին, հակառակ իր յառաջացեալ տարիքին՝ սիրայօժար յանձն առնելով դժուարութիւնները ճամբորդութեան։ Այդպէս կ'ընէր Սրբազնէ ամէն անգամ որ այդ կը պահանջէր գերագոյն շահնը Հայց Եկեղեցին - եպիսկոպոսական ժողովներ, համազգայօյին ընոյնով յարելինական հանդիսութիւններ - կամ կարելի ըլլոր գոյզն օգնութիւն մը մատուցանել, սիրթական թէ բարոյական, հայրենաբնակ հայութեան - երկրաշարժէն պատուհասուածներուն կամ Ղարաբաղեան վայրագութիւննեն գաղթածներուն վաստանի հմ թէ անարգած չեմ ըլլոր իր պայծառ յիշատակը, ոչ աւ վշտացուցած իր բարի հոգին, եթէ անտեղի գանեան անձամանակ բառը, իր և իր տարեկիցներուն համար ստէպ գործածուած։ Մազմակերգուն եօթանասունը ունի իբրև գումար մարդու կեանքի տարիներուն և, առաւելագոյն պարագային, ութունը Տ. Շնորհք Պատրիարք բախտը ունեցաւ ըլլուալ Պոլսոյ պատմական Աթոռի վրայ ամենէն երկար բազմած Գանձակուլը (Զմոռնանք ըսել թէ Եղիշէ Սրբազնն ալ եղաւ Եղթայտակրէն ասդին ամենէն երկար գահակալած Պատրիարքը Ա. Աթոռոյս)։ Մենք սովոր ենք մեծ մարդոց մահուան տոիթով խօսիլ անսնց բարեմասնութեան մասին, վեր առնել փայլուն ու կարկառուն գիծերը անսնց նկարագրին Հանգուցեալի պարագային, այդ գիծերէն